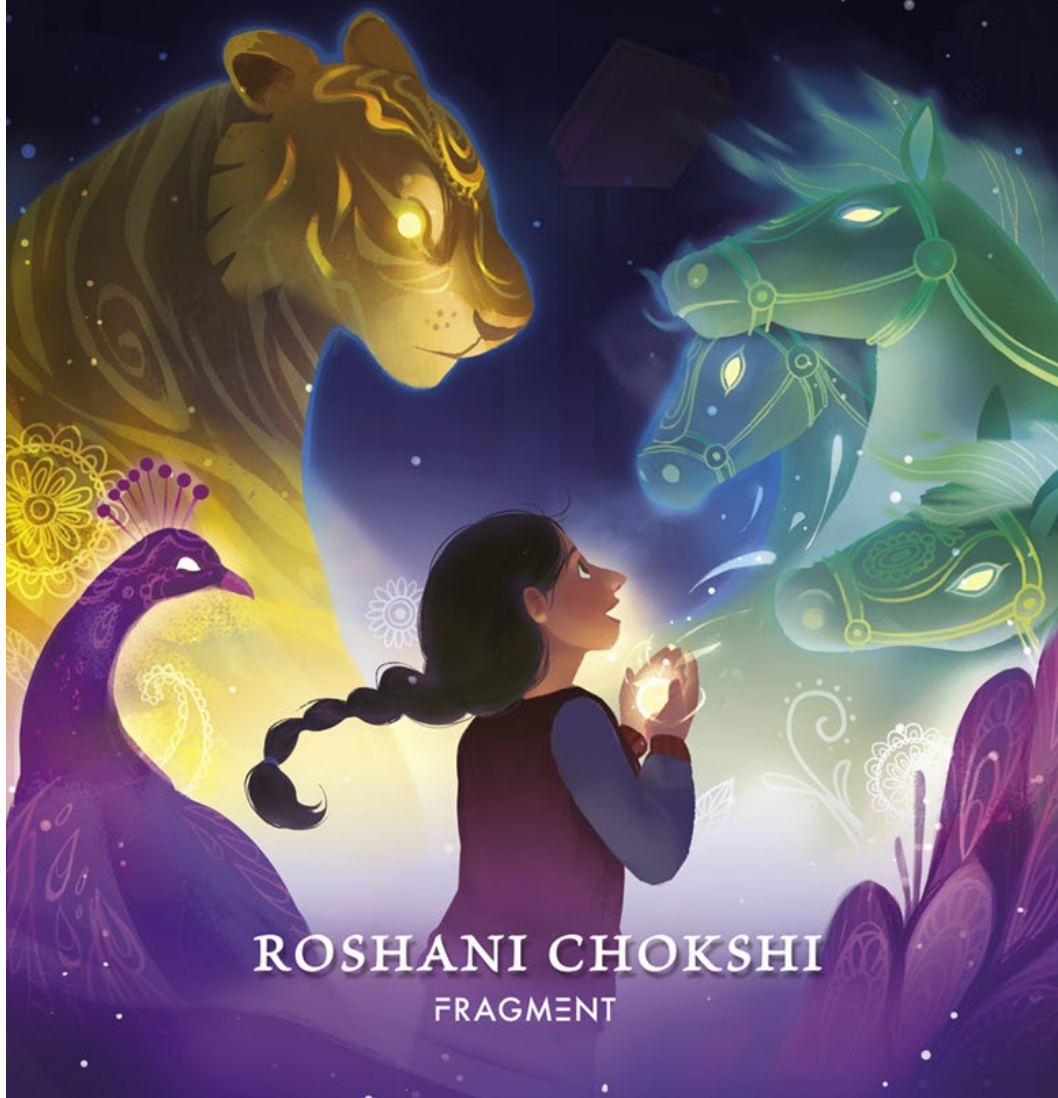

RICK RIORDAN PREDSTAVUJE

Aru Šah

A KONIEC ČASU.

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

Aru Šah a koniec času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Roshani Chokshi
Aru Šah a koniec času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Aru Šah

A KONIEC ČASU

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

*Mojim sestrám:
Niv, Victorii, Bismah, Monike a Shraye.*

Naozaj by sa nám zišla nejaká spoločná znelka.

Obsah

V ktorej Aru ľutuje, že otvorila dvere	13
Ajajaj	22
Prebudenie	30
Ne-kom-pe-tent-nosť	35
Ďalšia sestra	43
Dívaj sa, ale nie naozaj	50
Rada strážcov	60
Kto je tvoj otec?	75
Tri kľúče	80
Výprava do salónu krásy	94
Sneží, sneží popolček	103
Privedte ďalšieho démona! Počkať, radšej nie... ..	111
Hipster v mravenisku	123
Výprava do samoobsluhy	129
Prečo sú všetky začarované veci také bezočivé?	141
Čo priniesli Sezóny	153
Knižnica od A po Z	165
Zvláštnosti	175
Toto naozaj... NAOZAJ... nedokážem	187
Fíha, ona to dokázala	197
Dvere a psy	203
Ktože je poslušný psíček?	209
Index duše	214
Trúfnuť si, narušiť, uráčiť sa	225

Čo vidieť (a čo nie)	235
Môj dom, nie vás! Nedotýkať sa!	244
... a potom nastúpila horda svätajánskych mušiek veľká ako Godzilla	251
Príbeh paláca	258
Most zabudnutia	266
Šukrov príbeh	274
Čudne to tu smrdí	282
#Jednotka na Mininom zozname Desiatich spôsobov, akými nechce zomrieť: Smrť smradľavým dychom	289
V budúcom živote budem krava	297
Jazierko minulosti	303
Dostanem na cestu lepšie vlasy?	312
Začala s tým televízia	322
Útok!	329
Aru Šah je klamárka	337
Ktože je tu klamár?	345
Zlyhanie	349
Máš to tam všetko?	353
Slovné zvratky	361
Prečo, prečo, prečo? Hlúpe slová	366
Hav	372
SLOVNÍČEK	378

Z Aru Šah vám vybuchne hlava

Stalo sa vám niekedy, že ste čítali knihu a pomysleli ste si: *Páni, škoda, že túto knihu som nenapísal ja!?*

Takou knihou je pre mňa *Aru Šah a koniec času*. Je v nej všetko, čo mám rád: humor, akcia, výborné postavy a, samozrejme, úžasná mytológia! Lenže túto knihu by som sám napísať nemohol. Nemám prirodzené ani naštudované vedomosti na to, aby som sa popasoval s obrovským, neuveriteľným svetom hinduistickej mytológie, nie ešte, aby som to napísal takto zábavne a čitateľne.

Šťastie pre nás všetkých, že to dokáže Roshani Chokshi.

Pokiaľ nepoznáte hinduistickú mytológiu, tak na vás čaká príjemné prekvapenie! Mysleli ste si, že Zeus, Áres a Apolón

sú samorasti? Len počkajte, keď spoznáte Hanumána a Urvaší. Mysleli ste si, že *Anaklusmos* je super zbraň? Tak sa pozrite na parádnu zbierku božských zbraní zvaných *astrы* – palice, meče, luky a siete utkané z bleskov. Vyberte si, čo sa vám páči. Budete ich potrebovať. Mysleli ste si, že Medúza je desivá? Slabý odvar proti *nágom* a *rákšasom*. Aru Šah, energická a šikovná siedmačka z Atlanty, sa chystá vhuľnúť do tohto bláznovstva a z jej dobrodružstiev vám veľmi príjemne exploduje hlava.

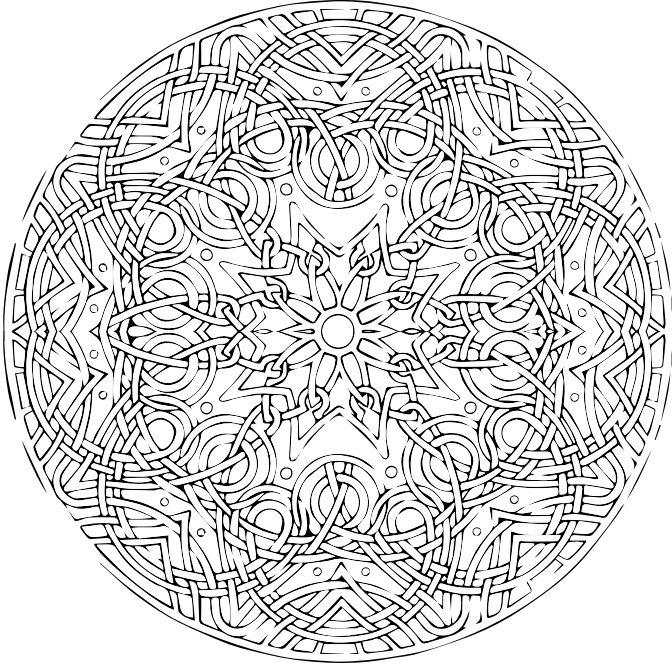
A ak poznáte hinduistickú mytológiu, zažijete najzábavnejšiu rodinnú slávnosť všetkých čias. Stretnete sa s množstvom svojich oblúbencov – s bohmi, démonmi, netvormi, lotrami aj hrdinami. Vyletíte k nebesám a zostúpíte do podsvetia. A bez ohľadu na to, koľko z tých mýtov poznáte, stavím sa s vami o balíček Twizzlers, že sa dozviete niečo nové.

Asi ste už zistili, aký som šťastný, že sa s vami môžem o túto knihu podeliť. Áno, som fakt nadšený.

Tak na čo čakáme? Aru Šah sa poneviera po Múzeu starého indického umenia a kultúry, kde pracuje jej mama. Začali sa jesenné prázdniny a Aru by dala ruku do ohňa za to, že ju čaká ďalší nudný deň.

Haha. Je vedľa ako tá jedľa.

Rick Riordan

1. KAPITOLA

V ktorej Aru ľutuje, že otvorila dvere

Ak vyrastáte obklopení krajne nebezpečnými vecami, hrozí vám, že si na ne po určitom čase zvyknete. Aru žila v Múzeu starého indického umenia a kultúry asi odjakživa. A veľmi dobre vedela, že sa nesmie dotknúť lampy na konci Siene bohov.

Hovorila o tej „skazonosnej lampe“ podobne ako pirát, ktorý skrotil morskú obludu a len tak mimochodom prehodí: *Hm, myslíte tuto starca Ralfika?* Ale aj keď bola na ňu zvyknutá, ani raz ju nerozsvietila. To by bolo proti pravidlám. Proti pravidlám, ktoré odriekavala každú sobotu, keď viedla populďnejšiu prehliadku múzea.

Niekomu možno nevonía pracovať cez víkend, ale Aru to nikdy nevnímala ako prácu.

Brala to ako obrad.

Ako tajomstvo.

Obliekala si na to jasnočervenú vestu s tromi ozdobnými gombíkmi. Napodobňovala mamin hlas múzejnej kurátorky a – čo bolo na tom najlepšie – ľudia ju *počúvali*. Nespúšťali zrak z jej tváre. Najmä keď hovorila o tej prekliatej lampe.

Niekedy sa jej zdalo, že je to tá najúžasnejšia vec, o ktorej kedy rozprávala. Prekliata lampa je omnoho zaujímavejšia téma na rozhovor než napríklad návšteva u zubára. Hoci, dá sa povedať, že prekliate sú oboje.

Aru žila v múzeu tak dlho, že už pred ňou neskrývalo nijaké tajomstvá. Čítala a písala si úlohy pod obrovským kameným slonom pri vchode. Často zaspala v premietacej sále a zobudila sa tesne predtým, než praskajúca nahrávka oznámila, že India sa stala nezávislou od Veľkej Británie v roku 1947. Dokonca si pravidelne skrývala cukríky v papuli štyristoročnej sochy morského draka v západnom krídle (dala mu meno Steve). Aru vedela o všetkom, čo sa kde v múzeu šuchlo. Až na jednu vec...

Na lampu. Tá pre ňu zostávala veľkou záhadou.

„Vlastne to nie je tak celkom lampa,“ vysvetlila jej mama, renomovaná kurátorka a archeologička doktorka K. P. Šah, keď ju Aru po prvý raz ukázala. „Voláme ju *diya*.“

Aru si pamätala, ako si vtedy pritláčala nos o sklenú vitrínu a hľadela na ten kus hlíny. Na prekliaty predmet to vyzeralo dosť nudne. Trochu pripomínal rozpučený hokejový puk.

Okraje mal zdobené drobnými znakmi, pripomínali stopy po uhryznutí. No aj keď lampa vyzerala celkom obyčajne, zdalo sa, akoby sa od nej dokonca aj sochy v Sieni bohov odkláňali a udržiavali si odstup.

„Prečo ju nemôžeme rozsvietiť?“ spýtala sa vtedy mamy.

Mama sa vyhla jej pohľadu. „Svetlo niekedy ožiari veci, ktoré je lepšie nechať v tme. Okrem toho, nikdy nevieš, kto sa práve díva.“

Aru, tá sa dívala. Dívala sa celý svoj život.

Každý deň po škole prišla domov, zavesila batoh na chobot kamenného slona a zakrádala sa k Sieni bohov.

Bola to jej najobľúbenejšia expozícia múzea, zahŕňala stovku sôch rôznych hinduistických bohov. Mama dala obložiť steny zrkadlami, aby návštevníci videli artefakty zo všetkých strán. Tie zrkadlá boli „starobylé“ (toto slovo Aru použila, keď predala Burtonovi Praterovi zelenkastú pencu za závratnú sumu dva doláre a polovicu tyčinky Twix). Vďaka vysokým brestom a lagerstrémiám za oknami prenikalo do Siene bohov vždy trochu tlmeného svetla. Akoby našuchoreného. Akoby sochy mali svetelné koruny.

Aru zastala vo dverách a obzerala si svoje obľúbené postavy – boha Indru, vládcu nebies metajúceho blesk, boha Krišnu hrajúceho na flaute, meditujúceho Budhu sediaceho vzpriamene s prekríženými nohami –, až pokiaľ nevyhnutne ako magnet nepritiahla jej pohľad *diya* v sklenej vitríne.

Vždy tam dlho stála, čakala na niečo... na čokoľvek, čo by

urobilo nasledujúci školský deň zaujímavejší, alebo vďaka čomu by si ľudia všimli, že ona, Aru Šah, nie je obyčajná siedmačka prehrýzajúca sa druhým stupňom, ale niekto *výnimočný*...

Aru čakala na zázraky.

A zo dňa na deň bola sklamanejšia.

„Urobte niečo,“ zašepkala sochám bohov. Bol pondelok ráno a ona ešte trčala v pyžame. „Máte veľa času vyvieť niečo parádne, lebo mám jesenné prázdniny.“

Sochy neurobili nič.

Aru pokrčila plecami a pozrela sa z okna. Stromy v Atlante v Georgii si ešte nevedomili, že je október. Len v hornej polovici nabrali červenozlatistý odtieň, akoby ich niekto namočil do vedra s ohňom a potom vrazil späť do trávniku.

Ako Aru čakala, vyvíjal sa z toho poriadne nudný deň. Už to ju malo vystríhať. Svet veľmi rád klame ľudí. S obľubou predstiera, že deň bude jasný a lenivý ako slnkom rozohriaty med stekajúci po pohári, a pritom vyčkáva, kedy prestanete byť v strehu...

A znenazdajky udrie.

Chvíľu predtým, ako sa rozdrnčal zvonček pri vchodových dverách, poletovala Aruina mama v ich maličkom prepchatom byte pripojenom k múzeu. Zdalo sa, že číta tri knihy naraz, pritom rozprávala do telefónu jazykom, ktorý znel ako zbor drobných zvončekov.

Aru zatiaľ ležala dolu hlavou na gauči, hádzala do mamy pukance a robila, čo mohla, aby upútala jej pozornosť.

„Mami, ak nič nepovieš, tak so mnou pôjdeš do kina!“

Mama sa spôsobne zasmiala do telefónu. Aru sa zamračila. Prečo sa ona sama nevie takto smiať? Od nej to vždy znelo, akoby sa dusila vzduchom.

„Mami. Ak nič nepovieš, tak mi kúpiš psa! Pyrenejského horského. A dáme mu meno Doktor Havkáč!“

Mama teraz so zatvorenými očami prikyvovala, čo znamenalo, že sa naozaj sústreďuje. Lenže nie na Aru.

„Mami, ak nič nepovieš, tak...“

Píííp! Píííp! Píííp!

Mama nadvihla jemne oblúkovité obočie a zadívala sa na Aru. *Vieš, čo máš robiť.* Aru to vedela. Len sa jej do toho nechcelo.

Skotúlala sa z gauča a ako Spiderman preliezla po zemi, či aspoň takto nezíska maminu pozornosť. Nebola to hračka, dlážka bola posiata knihami a poloprázdnyimi hrnčekmi čaju s korením. Obzrela sa a videla, ako si mama niečo značí do poznámkového bloku. Aru sa naštvála, otvorila dvere a zamierila ku schodom.

V pondelok popoludní vládol v múzeu pokoj. Dokonca aj Sherrilyn, vedúca múzejnej ochranky a trpezlivá Aruina pestúnka cez víkendy, mala v pondelok voľno. Každý iný deň – okrem nedele, keď mali zatvorené – pomáhala Aru rozdávať návštevnícke nálepky. Informovala hostí, kadiaľ sa ide k rôznym

expozíciám, a ukazovala im, kde sú záchody. Raz sa jej dokonca pošťastilo vynadať jednému nešťastníkovi, ktorý potľapkal kamenného slona s nápadným nápisom NEDOTÝKAŤ SA (Aru tomu zákazu rozumela tak, že sa vzťahuje na všetkých okrem nej).

Vedela, že v pondelok prichádzajú iba náhodní návštevníci, ktorí sa prišli ukryť pred zlým počasím. Alebo tí, čo potrebujú nenápadne vyjadriť obavy, že Múzeum starého indického umenia a kultúry uctieva diabla. A niekedy to bol jednoducho len poslíček z FedExu s balíčkom.

Čo nečakala, keď otvárala dvere, bolo, že za nimi uvidí troch spolužiakov z Augustovej základnej školy. Nadvihol sa jej žalúdok, ako keby sa s ňou odrazu zastavil výťah. Brucho sa jej stiahlo od strachu, zhĺkla a tí traja vyvalovali oči na jej pyžamo so Spidermanom.

Prvá, Poppy Lopezová, si založila opálené pehavé ruky na prsiach, hnedé vlasy mala stiahnuté vzadu do prísneho drdolu ako baletka. Druhý, Burton Prater, natiahol ruku a na dlani mu ležala škaredá penca. Burton bol malý a bledý a v páskavej žlto-čiernej košeli vyzeral ako nešťastný čmeliak. Tretia, Arielle Reddyová, triedna krásavica s tmavohnedou pleťou a lesklými čiernymi vlasmi, si ju len zlostne premeriavala.

„Vedela som to!“ vyhlásila Poppy víťazoslávne. „Na matike si všetkým natárala, že tá mama zoberie na prázdniny do Francúzska.“

Veď mi to aj sľúbila, pomyslela si Aru.

Raz v lete sa mama schúlila na gauči, unavená z ďalšej zá-
morskej cesty. Tesne predtým, ako zaspala, stisla Aru plece
a povedala: *Možno ťa na jeseň zoberiem do Paríža, Aru. Pri Sei-
ne je jedna kaviareň, kde počuješ, ako vychádzajú hviezdy, skôr
než sa roztancujú na večernej oblohe. Zájdeme si do pekárstva
a do múzeí, budeme popíjať kávu z malých šáločiek a celé hodiny
sa prechádzať v záhradách.*

V tú noc nemohla Aru zaspať. Predstavovala si úzke
klukaté uličky a záhrady také nóbl, že aj kvety sa v nich tvá-
rili naduto. Vďaka maminmu sľubu si upratala izbu a bez
šomrania umyla riad. A v škole si z tejto nádeje vytvorila br-
nenie. Všetci ostatní spolužiaci v Augustovej základnej škole
mali prázdninové domy na exotických miestach ako Maldivy
alebo Provensalsko a ponosovali sa, keď mali ich rodičia jach-
ty v servise. Ten prísľub Paríža Aru o maličký krôčik posunul
medzi nich.

Teraz mala čo robiť, aby sa pod pohľadom Poppiných mod-
rých očí nescvrkla. „Mama musí ísť na tajnú misiu. Nemohla
ma nikam zobrať.“

Trochu to bola pravda. Na služobné cesty ju mama nikdy
nebrala.

Burton zahodil zelenú mincu. „Oklamala si ma. Dal som
ti dva doláre!“

„A dostal si *starobylú* mincu...“ začala Aru.

Arielle jej skočila do reči. „My vieme, že klameš, Aru. Pre-
tože si *klamárka*. A po prázdninách to všetkým povieme...“

Aru pocítila nevoľnosť. Keď minulý mesiac nastupovala do Augustovej základnej školy, tešila sa. Dlho jej to však nevydržalo.

Na rozdiel od iných študentov sa nevozila do školy elegantnou čiernou limuzínou. Nemala dom na pláži. Nemala izbu na štúdium ani slnečnú izbu, mala iba *izbu*, a bolo jej jasné, že v skutočnosti je to skôr komora trpiaca velikášskym komplexom.

Čoho mala dosť, bola predstavivosť. Aru snívala celý svoj život. Každý víkend, keď čakala, kedy sa mama vráti domov, si o nej vymýšľala príbehy: je špiónka, vyhnaná princezná, čarodejnica.

Mama tvrdila, že sa jej nechce chodiť na služobné cesty, ale že sú nutné, aby udržala múzeum v prevádzke. A keď už bola doma a zabudla hoci na Aruin šachový krúžok alebo spev v zbere, nebolo to preto, že by na dcéru kašľala, ale preto, lebo mala veľa práce s udržiavaním svetového mieru, rozvojom umenia a tak ďalej.

A preto, keď sa spolužiaci v škole pypytovali, rozprávala im Aru rozprávky. Ako tie, čo si vymýšľala pre seba. Hovorila o mestách, kde nikdy nebola, o jedlách, ktoré nikdy nejedla. Keď prišla v ošúchaných topánkach, vysvetľovala, že tie lepšie poslala do Talianska do opravy. Bránila sa nepatrne nadvihnutým obočím a naschvál komolila mená obchodov, kde nakupovala oblečenie, z Targetu urobila francúzsky *Tar-Jay*, z Walmartu nemecký *Vahl-Mahrt*. A keď to nevyšlo, jednoducho vzdychla: „Verte mi, túto značku nepoznáte.“

A týmto spôsobom medzi nich ako-tak zapadla.

Istý čas na tieto jej klamstvá neprišli. Dokonca bola pozvaná na víkend pri jazere s Poppy a Arielle. Všetko však pokazila vtedy, keď ju pristihli, ako sa zakráda pomedzi zaparkované autá. Arielle vyzvedala, ktoré z nich je jej. Aru náhodne na jedno ukázala a Arielle zmrzol úsmev na perách. „Ale čo! Veď to je naše auto.“

Teraz v múzeu sa Arielle na Aru zaškerila rovnako pohľadavo.

„Vravela si, že máš slona,“ obula sa do nej Poppy.

Aru ukázala na kamennú sochu za sebou. „Jasné, že mám!“

„Vraj si ho zachránila z Indie!“

„No, mama vravela, že bol zachránený z jedného chrámu, takže...“

„A vravela si, že máš prekliatu lampu,“ dodala Arielle.

Aru si všimla červené svetielko na Burtonovom telefóne. Svietilo, neblikalo. Nahráva si ju! Spanikárila. Čo keď video zavesí na net? Potom by jej zostávali dve možnosti: 1. dúfať, že sa nad ňou vesmír zľutuje a postará sa, aby sa samovznietila, prv než sa začne škola, alebo 2. zmeniť si meno, vypestovať si briadku a odstáhovať sa.

Alebo, aby sa tomu celkom vyhla...

Mohla by im ukázať nemožné.

„Tá začarovaná lampka je naozajstná,“ vyhlásila. „Dokážem vám to!“

2. KAPITOLA

Ajajaj

Boli štyri hodiny popoludní, keď Aru s tromi spolužiakmi vošla do Siene bohov.

Štvrtá hodina popoludní je niečo ako pivnica. Teoreticky úplne nevinná vec. Ale keď sa nad tou pivnicou vážne zamyslíte, je to cement naliaty na živej zemi. Má smradľavé neupravené priestory a drevené trámy, ktoré vrhajú až veľmi ostré tieň. Akoby vravela: *skoro, ale nie úplne*. Štvrtá popoludní je niečo podobné. Skoro, ale už nie úplne popoludnie. Skoro, ale ešte nie úplne večer. A týmto spôsobom si mágia a nočné mory vyberajú tieto neurčité chvíle a čakajú.

„Kde máš vôbec mamu?“ zaujímala sa Poppy.

„Vo Francúzsku,“ odvetila Aru a pokúšala sa držať bradu hore. „Nemohla som ísť s ňou, lebo sa musím starať o múzeum.“

„Asi zase klame,“ zahučal Burton.

„Klame na sto percent, veď vie iba to,“ pripojila sa Arielle.

Aru sa objala rukami. Vedela toho veľmi veľa, len keby si to niekto všimol. Vedela si zapamätať veci, ktoré počula iba raz. Vedela hrať šach, a to tak, že by bola šla na štátny šampionát, keby jej Poppy a Arielle nepovedali: *Šach nikto nehrá, Aru. To nemyslíš vážne.* A tak z krúžku odišla. Bývala dobrá aj pri písomkách. Ale teraz, keď niektorú písala, nedokázala myslieť na iné, len aká je tá škola drahá (mamu stála celý majetok) a ako všetci zízajú na jej tenisky, ktoré boli moderné vlani, a dnes už sa nenesia. Aru chcela, aby si ju všímali. Lenže všímali si ju z nesprávnych dôvodov.

„Zdá sa mi, že si vravela, že máte byť v centre mesta. Ale v školskom adresári bola uvedená táto skládka,“ pohrdlivo povedala Arielle. „Ty fakt bývaš v múzeu?“

Hej.

„Nie. Rozhliadni sa – vidíš tu niekde moju izbu?“

Je hore...

„Keď tu nebývaš, ako to, že máš na sebe pyžamo?“

„V Anglicku dnes nosí cez deň pyžamo každý,“ bránila sa Aru.

Možno.

„Aj kráľovská rodina.“

Keby som bola z kráľovského rodu, z pyžama nevyleziem.

„Ako povieš, Aru.“

Štvorica sa zastavila v Sieni bohov. Poppy pokrčila nos. „Prečo majú tí tvoji bohovia toľko rúk?“

Aru očerveneli končeky uší. „Jednoducho majú.“

„Nemáte vy asi tak tisíc bohov?“

„Čo ja viem,“ odvetila.

A tentoraz hovorila pravdu. Mama jej povedala, že hinduistické božstvá sú početné, ale nezostávajú celý čas jednou osobou. Niekedy sa reinkarnujú – ich duša sa znovu narodí v niekom inom. Táto predstava sa Aru pozdávala. Občas premýšľala, kým by bola v inom živote. Možnože jej nová verzia by vedela, ako poraziť obludnú siedmu triedu.

Jej spolužiaci sa rozbehli po Sieni bohov. Poppy vystrčila boky a zamávala rukami, napodobnila jednu sochu a rozosmiala sa. Arielle ukázala na kyprú postavu bohyně a prevrátila oči. Aru zacítila v bruchu horúčosť.

Želala si, aby sa tie sochy na mieste rozpadli. Želala si, aby neboli také... nahé. Také iné.

Pripomenulo jej to minulý rok, keď šla s mamou na slávnostný banket šiestej triedy vo svojej starej škole. Aru si obliekla, čo mala najkrajšie: svetlomodrý *salwar kameez* s drobnými zrkadielkami v tvare hviezd, vyšívány tisíckami strieborných nitiek. Mama si dala tmavočervené *sári*. Aru sa cítila ako z rozprávky. Aspoň do chvíle, než vošli do slávnostnej siene a všetci sa na ne dívali útrpne. Alebo rozpačito. Jedno dievča nahlas zašepkalo: *Ona nevie, že nie je Halloween?* Aru radšej predstierala, že ju rozbolelo brucho, aby mohla odísť skôr.

„Prestaň!“ okríkla teraz Burtona, ktorý začal strkať do trojzubca boha Šivu.

„Prečo?“

„Pretože... Pretože sú tu kamery! A keď sa mama vráti, oznámi to indickej vláde a tá si na teba posvieti.“

Klamstvo, klamstvo, klamstvo. Ale fungovalo. Burton cúvol.

„Tak kde máš tú lampu?“ spýtala sa Arielle.

Aru došla dozadu expozície. Sklená vitrína žmurkala v podvečernom svetle. *Diya* pod ňou vyzerala ako obalená v tieňoch, zaprášená a nezaujímavá.

„To je *ono*?“ spýtala sa Poppy. „Vyzerá to ako niečo, čo môj braček vyrobil v škôlke.“

„Múzeum priviezlo *diyu* z Bháratu v roku 1947, keď India získala nezávislosť od Británie,“ Aru sa pokúšala napodobniť matkin kurátorský hlas. „Predpokladá sa, že lampa z Bháratu sa kedysi nachádzala v chráme v meste,“ – *najmä nezačni koktat'* – „Ku-ruk-šet-ra.“

„Kuru čo? To je čudné meno. Prečo tam bola?“ spýtal sa Burton.

„Pretože to bolo dejisko vojny z *Mahábháraty*.“

„Z čoho?“

Aru si odkašlala a nasadila sprievodcovský tón.

„*Mahábhárata* je jeden z dvoch prastarých eposov. Bol napísaný v sanskrite, starom indickom jazyku, ktorým sa už nehovorí.“ Aru sa odmlčala, aby to náležite vyznelo. „*Mahábhárata* rozpráva príbeh o občianskej vojne medzi piatimi bratmi Pánduovcami a stovkou ich bratrancov..“

„Stovkou bratrancov?“ zopakovala Arielle. „To nie je možné.“

Aru ju ignorovala.

„Legenda tvrdí, že rozsvietenie lampy z Bháratu prebudí Spáča, démona, a ten povolá Šivu, obávaného boha skazy, ktorý sa roztancuje po svete a prinesie koniec času.“

„Roztancuje?“ zamračil sa Burton.

„Je to vesmírny tanec,“ doplnila Aru, aby to znelo lepšie.

Keď si predstavovala tancujúceho boha Šivu, videla v duchu niekoho, kto kráča po nebi, v oblakoch sa objavujú trhliny ako blesky, celý svet sa láme a rozpadáva.

Bolo však jasné, že spolužiaci si predstavujú nejaký country tanec.

„Takže keď tú lampu rozsvietiš, svet sa skončí?“ zaujímal sa Burton.

Aru hľadela na lampu, akoby čakala, či k tomu niečo dodá. Tá však mlčala, ako to už lampy robievajú. „Áno.“

Arielle sa zaškerila. „No tak to urob! Ak vravíš pravdu, tak to dokáž!“

„Ak vravím pravdu – čo, mimochodom, vravím –, vieš vôbec, čo by to spôsobilo?“

„Nevykrúcaj sa. Jednoducho ju rozsvieť. Vyzývam ťa!“

Burton zdvihol telefón. Červené svetielko sa jej posmievalo.

Aru preglgla. Keby tu bola mama, odtiahla by ju za uši. Tá sa však hore chystala na cestu – už zase. Úprimne, ak je tá lampa naozaj taká nebezpečná, prečo by stále odchádzala a nechávala Aru tu? Áno, mala tu Sherrilyn, ale tá trávila väčšinu času sledovaním *Skutočných paničiek z Atlanty*.

Možno by sa nič nestalo. Rozsvieti len malý plamienok a hneď ho zase sfúkne. Alebo naschvál rozbije vitrínu a bude sa tváriť, že ju to preklialo. Začne chodiť ako zombie. Alebo liezť ako Spiderman. Všetkých tak vystraší, že o tom nikde ani neceknú.

Prosím, prosím, už nikdy nebudem klamať, sľubujem!

Opakovala si to v hlave, zatiaľ čo sa priblížila k vitríne a nadvihla ju. Len čo sa sklo odhalilo, lampu osvietili tenučké lúče červeného svetla. Keby do niektorého laserového lúča padol jediný vlas, prifrčalo by do múzea policajné auto.

Poppy, Arielle a Burton sa jednohlasne nadýchli. Aru sa nafúkla. *Vidíte? Vravela som, je to dôležitá vec.* Pomyslela si, že týmto skončí. Možno im to postačí. Lenže potom sa Poppy naklonila dopredu.

„No tak pohni!“ posúrila ju. „Nudím sa.“

Aru vyťukala bezpečnostný kód – dátum svojich narodenín – a sledovala, ako sa červené lúče vytratili. Do vzduchu sa vmiešala vôňa hlinenej diže. Voňalo to ako v chráme, všetkými spálenými vecami a koreninami.

„Jednoducho povedz pravdu, Aru,“ dobiedzala Arielle. „Keď sa priznáš, že si vymýšľaš, dáš nám po desať dolárov a my nezavesíme na net to video, ako si sa zamotala do vlastného hlúpeho klamstva.“

Aru vedela, že tým by sa to neskončilo. Keby si mala vybrať medzi démonom, ktorý dokáže zničiť svet, a dievčatami zo siedmej triedy, zvolila by si (zrejme ako každý) toho démona.

Bez červených lúčov pôsobila lampa nebezpečne. Akoby vycítila, že padla jedna bariéra. Aru prebehol po chrbte mráz, prsty jej zmeraveli. Kovová mištička uprostred lampy jej odrazu veľmi pripomínala upreté oko. Upieralo sa priamo na ňu.

„Ja-ja nemám zápalky,“ vykotala a cúvla.

„Ja mám.“ Poppy jej podala zelený zapalovač. „Vzala som ho bratovi z auta.“

Aru sa poň načiahla. Prešla prstom po kovovom koliesku a vyskočil plamienok. Zadržala dych. Rozsvieti ju len na chvíľku. Potom sa zahrá na hysterku Aru, vyliže sa z tejto šlamastiky a už nikdy nebude klamať.

Keď priblížila plamienok k lampe, Sieň bohov potemnela, akoby zhaslo všetko prirodzené svetlo. Poppy a Arielle podišli bližšie. Burton chcel pristúpiť tiež, ale Poppy ho odstrčila.

„Aru...“

Ten hlas akoby na ňu volal rovno *zvnútra* hlinenej lampy.

Takmer pustila zapalovač, ale stihla ho ešte zachytiť v hrsti. Nemohla odtrhnúť oči od lampy. Akoby ju k sebe priťahovala čoraz bližšie a bližšie.

„Aru, Aru, Aru...“

„Tak makaj, Aru!“ zvrieskla Arielle.

Kútikom oka Aru videla červené svetielko na Burtonovom telefóne. Sľubovalo jej otrasný rok, šalát z jedálne napchaný do skrinky, maminu zamračenú a sklamanú tvár. Ale možno, ak toto zvládne, ak sa jej nejakým činom pošťastí Arielle a Poppy a Burтона oklamať, možno jej ešte dovoľia, aby s nimi

sedávala pri obede. Možno by sa nemusela skrývať za svojimi historkami, jej život by bol konečne *dostatočný*.

A tak to urobila.

Priblížila plameň k okraju *diye*.

Keď sa prstom dotkla hlinenej misky, prebehla jej v hlave zvláštna myšlienka. Spomenula si, ako videla dokument o hlbokomorských živočíchoch. Ako niektoré z nich používajú lákadlo, napríklad guľu svetla, aby prilákali korisť. V okamihu, keď sa ryba odváži priplávať k tomu svetielku vznášajúce-
mu sa vo vode, zdrapne ju morský tvor do obrovských čelustí. Rovnako na ňu pôsobila tá lampa: malá jasná svätožiara, ktorú vysielala obluda skrývajúca sa v tieňoch...

Pasca.

V momente, keď sa lampa rozsvietila, vybuchlo Aru za očami svetlo. Z lampy vyliezol tieň, nahrbil sa a celý sa rozvinul. Vydal hrôzostrašný zvuk – bol to smiech? Nemohla sa toho zvuku zbaviť, lepil sa jej k myšlienkam ako masťná usadenina. Akoby zoškrabal a zahodil všetko ticho.

Tieňový tvor sa vymotal z lampy. Aru sa tackala a cúvala, do kostí sa jej zahryzla panika. Pokúsila sa plameň sfúknuť, ale lampa sa nedala. Tieň sa pomaličky rozrástol na nočnú moru, vysokú a pavúkovitú, s rohmi a tesákmi a kožuchom.

„*Ach, Aru, Aru, Aru... čo si to vyviedla?*“

3. KAPITOLA

Prebudenie

Aru sa prebrala na podlahe. Svetlá zablikali. Niečo v miestnosti páchlo, akoby to hrdzavelo. Zdvihla sa na lakťoch, očami hľadala lampu. Ale bola *preč*. Nestala po nej ani stopa, iba sklenené črepiny vitríny na zemi. Aru natiahla krk a obzrela sa...

Všetky sochy stáli obrátené k nej.

Po chrbte jej prebehol mráz.

„Poppy?“ zavolala a vstala. „Arielle? Burton?“

A potom ich uvidela.

Všetci traja stáli pritisnutí k sebe. Vyzerali, ako keď sa zastaví film uprostred bojovej scény. Poppy mala ruku na Burtonovej hrudi, on stál na päťách, zakláňal sa, akoby mal spadnúť. Arielle pevne zatvárala viečka, ústa otvorené v nemom výkriku. Zmeraveli v čase. Aru sa natiahla a dotkla sa ich.

Pokožku mali teplú. Na krku im pulzovala krv. Lenže sa nehýbali. *Nemohli sa pohnúť.*

Čo sa to stalo?

Pohľadom sklízla k červenému svetielku v Burtonovom vrecku. Telefón. Mohla by tú nahrávku vymazať. Ale telefón by z vrecka nedostala. Všetko bolo zamrznuté. Až na ňu.

Sníva sa mi. Musí sa mi to snívať. Uštipla sa.

„Au!“ zvyškla a strhla sa.

Bolo jasné, že sa jej nesníva. A svojím spôsobom boli hore aj spolužiaci. Ale ako to, že je všetko také... nehybné? Odkiaľsi mimo Siene bohov sa ozval škripot. Vystrela sa. Pripomínalo to otváracie dvere.

„Mami?“ zašepkala a rozbehla sa. Mama ten čudný zvuk určite počula a ide dole. Tá už si s tým poradí.

Pri vchode do Siene bohov Aru zbadala tri veci, ktoré nedávali zmysel:

1. Mama zamrzla s obidvomi nohami nad zemou, akoby stuhla v behu. Čierne vlasy jej ani nestihli dopadnúť na chrbát. Oči a ústa mala v panike otvorené dokorán.

2. Celá miestnosť vyzerala zvláštne, temno a plocho. Pretože nič nevrhalo tieň.

3. Ten škripavý zvuk nevydávali dvere. Vychádzal od kamenného slona.

Aru uviazla niekde medzi posvätnou úctou a zdesením,

zízala, ako sa slon, ktorý stál v múzeu desiatky rokov, odrazu prikrčil k zemi. Zdvihol chobot – ten chobot, ktorý Aru celé roky používala ako vešiak na batoh – k čelu. Znovu to zaškrípalo a vykĺbila sa mu čelúť.

Aru sa vystrašene rozbehla k mame. Chytila ju za ruku, pokúšala sa ju stiahnuť na zem.

„Mami! Ten slon je posadnutý. *Fakt* sa musíš prebrať!“

Mama sa ani nepohla. Aru sledovala jej pohľad. Vo chvíli, keď stuhla, hľadela priamo do Siene bohov.

„Mami?“

Zvnútra slona zaburácal hlas. Hlboký a drsný a stáročný. Aru cúvla.

„KTO SA OPOVÁŽIL ROZSVIETIŤ LAMPU?“ zakričal ten hlas, temný ako búrka. Aru čakala, že slonovi vyrazia z úst blesky, čo by ju za iných podmienok nadchlo. „KTO SA OPOVÁŽIL PREBUDIŤ SPÁČA Z DRIEMOT?“

Aru sa roztriasla. „T-to ja... ale nemyslela som to vážne!“

„KLAMEŠ, BOJOVNÍK! PRETO SOM BOL POVO-
LANÝ.“

Z otvorenej slonej papule sa ozvalo mávanie krídel. Aru prehltila.

Toto je koniec, o tom nepochybovala. Žerú vtáky ľudí? To asi závisí od toho, aké sú veľké. Alebo akí veľkí sú tí ľudia. Nechcela to skúmať, pokúsila si zaboriť tvár mame do boku, ale pod stuhnutú pažu sa nezmestila. Zvuky zo slona stále silneli. Na zemi sa pretáhal tieň, mohutný a okrídlený.

To, čo rozprávalo, vyletelo slonovi z papule.

Bol to...

Holub.

„Uf!“ vyhrkla Aru.

Mama jej často pripomínala, že holuby sú „okrídlené potkany“.

„Kde je?“ zisťoval holub. „Jeden z piatich prastarých bojovníkov rozsvietil lampu z Bháratu...“

Aru naklonila hlavu, a skôr ako sa stihla zaraziť, vyletela z nej otázka: „Ako to, že teraz znieš inak?“

Zvnútra slona ten hlas pôsobil, akoby dokázal presvedčiť horu, aby sa premenila na sopku. Teraz pripomínal jej matikára, ktorý sa raz pustil do spevu a pritom šliapol na kocku z lega. Zvyšok dňa už iba bolestivo nevrlo sipel.

Holub nafúkol hrud'. „Niečo sa ti nepozdáva na tom, ako hovorím, ľudské dievča?“

„Nie, ale...“

„Nezdám sa ti ako vták, ktorý je schopný napáchať obrovskú skazu?“

„Chcem povedať...“

„Pretože ti musím oznámiť, že ma neznášajú celé mestá. Vyslovujú moje meno ako kliatbu.“

„A čo je na tom dobré?“

„Na tom je niečo silné,“ odvrkol vták. „A keď si mám vybrať medzi dobrom a silou, vyberiem si vždy to druhé.“

„Preto si holub?“

Sú vtáci, ktorí vedia nenávisťne prižmurovať oči? Pokiaľ nie, tento to rozhodne vedel napodobniť.

„Lampa bola rozsvietená. Spáč sa začne preberať. Mojou posvätnou povinnosťou je viesť brata Pánduovca, ktorý ju rozsvietil.“

„Pánduovca?“ opakovala Aru.

To meno poznala. Bolo to priezvisko bratov z eposu *Mahábhárata*. Mama tvrdila, že každý je obdarený značnými schopnosťami a fantastickými zbraňami, lebo sú to synovia bohov. *Hrdinovia*. Ale čo to má spoločné s lampou? Žeby sa udrela do hlavy a ani si to nevšimla? Siahla si na lebku, či nemá hrču.

„Áno. Pánduovca,“ zopakoval holub uštipačne. Nafúkol hrud'. „Iba jeden z piatich bratov Pánduovcov dokáže lampu rozsvietiť. Nevieš, kam odišiel, ľudské dievča?“

Aru zdvihla bradu. „Tú lampu som rozsvietila ja.“

Vták na ňu vyvaloval oči.

„No, tak to sa môžeme so svetom rozlúčiť.“

4. KAPITOLA

Ne-kom-pe-tent-nosť

Aru niekde čítala, že keď zízate na šimpanza, bude na vás zízať tiež, usmievať sa... a potom na vás zaútočí. Nikde sa nedočítala, čo sa stane, keď budete zízať na holuba. Ale vedela, že pohľad je silná zbraň. Mama jej rozprávala historky o Gandhári, kráľovnej, ktorá dobrovoľne nosila pásku cez oči zo solidarity so svojím slepým manželom. Iba *raz* si ju stiahla, aby sa pozrela na svojho najstaršieho syna. Jej pohľad bol taký silný, že by ho mohol spraviť nepremožiteľným – pokiaľ by bol nahý. Lenže nie, on sa veľmi hanbil, nedokázal si vyzliecť spodnú bielizeň. Aj tak bol supersilný, lenže nie taký, aký mohol byť. (Aru s ním súcitila. Musel to byť poriadny trapas.)

A tak si Aru udržovala očný kontakt s holubom... iba o krok cúvla.

Nakoniec to vták nevydržal. Sklonil hlavu. Zvesil krídla.

„Posledný driemajúci Pánduovec bol taký úžasný!“ potriasol hlavou. „Posledný Ardžuna bol senátor. Posledný Judhišthira známy sudca. Posledný Bhíma bol olympijský atlét a Nakula a Sahadéva sa preslávili ako modeli, napísali fantastické bestsellery o sebazdokonaľovaní a založili prvé štúdiá jogy na svete! A pozrime sa, ako tento rod dopadol: dieťa!“

Aru si pomyslela, že to nie je fér. Aj známí ľudia bývali deťmi. Sudcovia sa nenarodili v talároch a s kladivkami.

A to viedlo k ďalšej otázke: O čom to ten vták melie? Tie mená – Ardžuna, Judhišthira, Bhíma, Nakula a Sahadéva – patrili piatim najznámejším Pánduovcom. Okrem nich existoval ešte jeden – Karna, tajný Pánduovec. V bájach tí ostatní ani netušili, že je ich brat, až kým sa nezačala vojna.

A prečo ten vták povedal *driemajúci*? Mal na mysli *spiaci*?

Holub sa zvalil na chrbát a dramaticky si pretiahol krídlo cez zobák. „Takže toto má byť môj osud,“ narietal. „Býval som niekto. Na úrovni, aby si vedela,“ vzdychol.

„Ehm... tak prepáč!“

„No, to mi tak teraz pomôže!“ Holub zdvihol krídlo a zabodol sa do nej pohľadom. „Na to si mala myslieť skôr, ako si nás dostala do tejto kaše! Len sa na seba pozri... Katastrofa.“ Prikryl si hlavu oboma krídlami a mrmlal si popod nos: „Prečo musí mať každá generácia svojich hrdinov?“

„Počkať, takže päť bratov Pánduovcov je v každej generácii?“ spýtala sa Aru.

„Bohužiaľ,“ prikývol vták a rozhodil krídla.

„A ja k nim patrím?“

„Prosím, nenúť ma to zopakovať.“

„Ale... ako to môžeš vedieť?“

„*Lebo si rozsvietila lampu!*“

Aru sa odmlčala. Ona tú lampu *naozaj* rozsvietila. Prisunula plameň ku kovovému okraju. No bol to zapaľovač Poppinho brata. To sa neráta? A chcela lampu rozsvietiť iba na sekundu, nie ju *nechať* horieť. Nie je preto len trochu hrdinom?

„Som si dosť istý, že si Pánduovec,“ pokračoval vták. „Skoro istý. Prinajmenšom to rozhodne nemienim popierať. Čo by som *tu* inak robil? A keď sme už pri tom, *prečo* tu vlastne som? Ako to, že trčím v tomto mizernom tele?“ Zadíval sa na strop.

„Kto som?“

„Ja...“

„No nič, to je jedno.“ Vták si resignovane povzdychol. „Keď už si rozsvietila tú prekliatu lampu, ten ďalší o tom bude vedieť.“

„Kto...?“

„Musíme iba prejsť Bránou mnohých. Tá vždy vie. Navyše je to omnoho jednoduchšie, než hľadať v Google mapách. To je najzmatenejší výmysel tohto storočia.“

„Si vták! Nemal by si *vedieť sám od seba*, kam letieť?“

„Ja nie som iba taký nejaký vták, ty bezočivý hrdina. Som...“ vyhrkol vták, no potom sa zarazil. „Vlastne je asi jedno, kto som. Ide o to, že toto musíme zaraziť, kým dôjde k vážnej skaze. Kadiaľ Spáč prejde v nasledujúcich deviatich dňoch,

tam čas zmrzne. Na deviaty deň sa dostane k ničiteľovi a Šiva sa roztancuje. Tým ukončí všetok čas.“

„Nemôže ničiteľ povedať: *Ďakujem, nechcem?*“

„Ty o bohoch nič nevieš,“ odfrkol holub.

Aru sa zarazila a uvažovala o tom. Nešokovalo ju pomyslenie, že bohovia a bohyne naozaj existujú, ale to, že ich ľudia môžu poznať. Videli sa jej ako mesiac: tak veľmi vzdialení, že na nich málokedy pomyslela, a dosť žiariví, aby vzbudzovali úžas.

Obzrela sa na svoju zmrznutú mamu a na spolužiakov. „Takže tu budú takto trčať?“

„Iba dočasne,“ poučil ju vták. „Pokiaľ však neprejavíš nekompetentnosť.“

„*Ne-kom-pe-tent-nosť?* V akom je to jazyku?“

Vták tresol hlavou do dreveného zábradlia. „Vesmír má krutý zmysel pre humor,“ zastonal. „Ty si jedna z mála, čo môže všetko zase napraviť. Na druhej strane si tiež tá, kto to pokazil. Takže ty a ten druhý musíte byť hrdinovia.“

Aru to veľmi hrdinsky neznelo. Vyznelo to jednoducho ako obrovský bordel, ktorý si vyžaduje obrovskú čistku. Plecia jej ovisli. „Ako to myslíš, *ten druhý?*“

„Tvoj súrodenec, kto iný! Myslíš, že sa do toho môžeš pustiť sama? Výpravy si žiadajú rodiny. Tvoj brat – alebo možno sestra, hoci neviem, či sa to už niekedy stalo – bude na teba čakať. Keď sa prebudí jeden Pánduovec, preberie sa aj ďalší, obyčajne ten najlepšie pripravený vysporiadať sa s danou

úlohou. Až doteraz to však vždy boli dospelí ľudia, nie scvrknuté kôpky hormónov a nekompetentnosti.“

„Vďaka.“

„Tak poď, dievča.“

„Kto si?“

Aru nemienila urobiť ani krok bez nejakého preverenia. Lenže pochybovala, že vták nosí pri sebe tašku s dokladmi.

Holub sa zarazil a potom povedal: „Dietátu síce neprináleží vyslovovať také významné meno, ale môžeš ma volať Subala.“ Našuchoril si perie. „Som... teda, no, bol som... to je dlhá história. Hlavná vec je, že som prišiel pomôcť.“

„Prečo by som s tebou mala niekam chodiť?“

„Nevďačné decko! A či nemáš zmysel pre *dharmu*? Toto je tvoja úloha! Mráz sa bude v Spáčových stopách šíriť ako choroba. Pokiaľ ho nezastavíme do nového mesiaca, zostane tvoja matka takto naveky. To by si chcela?“

Aru sa začervenala. Jasný, že by to nechcela. Žiaľ, zdalo sa jej, akoby sa celý svet roztočil opačne a ona ešte nenašla rovnováhu.

„Ty sa voláš Subala? To je veľmi dlhé,“ uvažovala a do srdca sa jej zakrádal strach. „Čo ak budem potrebovať pomoc a budem ťa musieť privolať? Kým to zo seba dostanem, prídem o nohu alebo o ruku. Budem ťa volať Sue.“

„Sue je dievčenské meno. Ja som muž!“

Aru, ktorá často musela počúvať Sherrilynine nahrávky Johnnyho Casha, so Subalom nesúhlasila.

„To teda nie. Poznám predsa pesničku *Chlapec menom Sue*. Vieš, jeho otec odišiel z domu, keď mal tri roky...“

„Ušetri ma vulgárnej country hudby!“ zahučal Subala a rozletel sa k slonej papuli.

No, ak nechce, aby ho volala Sue, čo tak...

„Hrkúúú!“ skríkla naňho Aru.

Subala sa obzrel, uvedomil si, že zareagoval, a zahrešil.

„Reaguješ na to!“ potešila sa Aru. „Odteraz si Hrk.“

Holub sa usadil hore na sloňom chobote ako na bidielku. „Nech je po tvojom. Ale keby som bol na tvojom mieste, ten nafúkaný úškrn si odpustím. To, čo si dnes urobila, vyvolalo vážne následky, dievča. Ako Pánduovec tejto generácie máš teraz povinnosť prijať výzvu a vydať sa na výpravu. Nič také nebolo treba vyše osemsto rokov. Ale to všetko ti matka určite povedala.“ Hrk sa na ňu zadíval. „Povedala ti to, však?“

Aru zmlkla, spomínala si na to, čo zaujímavé sa kedy od mamy dozvedela. Boli to maličkosti, ktoré nikomu v múzeu nepomôžu prebrať sa: že škorce dokážu lietať v státisícových krdloch, že v niektorých príbehoch sa skrývajú ďalšie príbehy a že pri príprave bylinkového čaju sa majú lístky mäty vždy vylúhovať.

No o výpravách ani slovo. Nič o tom, že je Pánduovec. Alebo ako sa stalo, že ním je.

A rozhodne sa nedozvedela nijaké rady, ako sa pripraviť v prípade, že omylom odštartuje koniec vesmíru.

Možno si mama nemyslela, že by Aru v tomto bola nejakou užitočnou.

Možno v nej nechcela posilňovať nádeje, že dokáže niečo hrdinské.

Tentoraz Aru nevedela zaklamať. Z tejto situácie sa nevedela vykrútiť a nejakým kúzlom to napraviť.

„Nie,“ priznala a prinútila sa pozrieť na Hrka.

Ale nad tým, čo videla, sa jej dlane samy zataľi do pästí. Holub zase predvádzal to svoje prižmurovanie očí. Díval sa na ňu, akoby nestála za pohľad... čo bolo zle.

Mala v sebe krv – alebo aspoň v duši – hrdinu. (Alebo niečo podobné. Vlastne poriadne nevedela, ako tá reinkarnácia funguje.)

„Síce to neviem,“ vyhlásila, „ale môžem sa to naučiť.“

Hrk natiahol krk.

Klamstvá sa jej už veselo šplhali na jazyk. Slová, ktoré ju mali upokojiť. Bol to podvod, nie však úplný.

„Moja učiteľka mi raz povedala, že som génius,“ vyhlásila.

Nedodala, že to povedala učiteľka telocviku a že to nemyslela ako pochvalu. Aru raz vytvorila vlastný „rekord“ – jednu míľu zabehla za štrnásť minút. Druhý raz, keď šli zase trénovať, ignorovala trasu úplne a jednoducho prešla po poli k cieľovej čiare. Učiteľka na ňu zazerala a oborila sa na ňu: *Myslíš si o sebe, že si génius, alebo čo?*

„A som áčková žiačka,“ pochválila sa Hrkovi.

Áno, bola žiačka, ktorej meno sa začína na písmeno A.

Čím viac tých poloprávd natárala, tým lepšie sa cítila. Slová mali vlastnú silu.

„Výborne. Tak mám po problémoch,“ odvetil Hrk sucho.
„A teraz pod'. Čas je drahý!“

Zahrkútal, slonia papuľa sa roztvorila ako dvere a spodná
čelúšť sa dotkla zeme. Aru ovanul akýsi cudzí vánok, prehnal
sa dusným vzduchom múzea.

Jeden krok dopredu a dostane sa ďaleko z Atlanty... Možno
do celkom iného sveta. Prebehlo ňou vzrušenie a hneď po
ňom ju bolestivo bodlo previnenie. Ak sa jej nepodarí ten ma-
lér s lampou napraviť, z mamy sa stane to, čo je aj všetko v mú-
zeu: zaprášená relikvia. Aru prešla prstami po maminej stuh-
nutej ruke.

„Ja to napravím,“ ubezpečila ju. „Sľubujem.“

„To by si teda mala!“ vyštekol Hrk zo svojho bidielka na
sloňom chobote.

5. KAPITOLA

Ďalšia sestra

Aru sa chytila slonieho kla ako zábradlia a vošla do papule sochy. Vnútri bolo chladno a sucho a omnoho viac priestoru, ako by sa zdalo. Objavila sa chodba vytesaná z kameňa a mramoru, strop sa týčil do veľkej výšky. Aru sa obzerala vôkol seba celá omámená, spomínala, koľkokrát sa opierala o slona a vôbec netušila, že sa v ňom ukrýva tajná chodba.

Hrk sa rozletel chodbou a povzbudzoval ju, nech ho nasleduje. „Za mnou! Za mnou!“

Aru sa rozbehla, aby nezaostala.

Chodba sa za ňou sama uzavrela. Pred sebou mala dvere, škárou na jednej strane presvitalo svetlo.

Hrk sa jej uvelebil na pleci a d'obol ju do ucha.

„Prečo to robíš?“ rozčúlila sa Aru.

„To máš za to, že si ma premenovala,“ oznámil jej holub povýšene. „A teraz povedz Bráne mnohých, že sa potrebuješ dostať k svojmu súrodencovi, ktorý bol prebudený.“

Súrodenci. Aru odrazu prišlo zle. Jej mama väčšinou cez víkendy niekam cestovala. Pracovala alebo navštevovala svoje ďalšie deti? Deti, s ktorými bola radšej ako s Aru?

„Ako to, že mám *súrodencov*?“

„Krv nie je jediné, čo ťa s niekým spája,“ poučil ju Hrk. „Máš súrodencov, pretože zdieľate božskosť. Si dieťa bohov, lebo jeden z nich pomohol ukuť tvoju dušu. S genetikou to vôbec nesúvisí. Genetika napríklad tvrdí, že nikdy nebudeš vyššia než meter a pol. Tvojej duši je to jedno. Duše výšku nemajú, vieš?“

Aru počula iba: *si dieťa bohov*, ďalej už nič.

Až do tej chvíle mozog chápal len vzdialene, že by mohla byť Pánduovec. Ale keby bola Pánduovec, znamenalo by to, že ju pomohol *stvorit'* boh. A vyhlásil ju za svoju. *Za svoje dieťa.*

Rukou sa dotkla srdca. Mala zvláštne nutkanie siahnuť do seba a vyšklbnúť si z tela vlastnú dušu. Pozrela by sa na jej zadnú stranu, či tam nie je cedulka ako na tričku. Čo by na nej bolo napísané? MADE IN NEBESÁ. No keďže si to nemohla overiť, nevidelo sa jej to skutočné.

A potom jej napadlo ešte čosi iné, čudnejšie než fakt, že jej otcom je nejaký boh.

„Takže som niečo ako bohyňa?“ spýtala sa.

To by nebolo najhoršie.

„Nie.“

„Ale Pánduovci sú polobohovia. Môžu používať božské zbrane a tak. Takže som tiež napoly bohyňa, nie?“ nedala sa Aru. Prezrela si ruky, napla ich, ako to robieval Spiderman, keď sa chystal vystreľovať siete. „Znamená to, že budem môcť čarovať? Dostanem nejaké schopnosti? Alebo kapucňu?“

„Nijaké kapucne nebudú.“

„Tak klobúk?“

„Nie.“

„Vlastnú znelku?“

„Prestaň, prosím.“

Aru pozrela na svoje oblečenie. Ak sa má stretnúť s dávno strateným súrodencom, naozaj by chcela mať na sebe niečo súčasnejšie než pyžamo so Spidermanom.

„Čo sa stane, keď... keď sa s nimi stretnem?“

Hrk si ju úkosom premeral, ako to holuby robievajú. „No, musíme ísť, samozrejme, do Iného sveta. Už nie je ako voľakedy. Scvrkol sa spolu s ľudskou fantáziou, takže mám podozrenie, že je teraz veľký asi ako skriňa. Alebo ako škatuľa od topánok.“

„Ako sa teda doň zmestím?“

„Urobím ti miesto,“ vyhlásil Hrk pokojne. „Ale mala si ho vidieť v časoch jeho slávy. Býval tam Nočný bazár, dali sa tam zohnať sny na povrázku. Ak si krásne spievala, mohla si si vďaka nemu objednať ryžový puding poprášžený mesačným svetom. Najlepšia pochúťka, akú som kedy jedol – no, vlastne

druhá, hneď po korenenom démonovi. Hmm.“ Nevšimal si, ako sa Aru zarazila.

„Zoberieme ťa k Nebeskému súdu. Tam sa môžeš formálne spýtať Rady strážcov na podrobnosti o svojej výprave.“ Keď Hrk spomenul Radu, našuchorilo sa mu perie. „Dostaneš zbrane. A nemysli si, ja získam naspäť svoje čestné postavenie. Potom už bude všetko závisieť od teba a tvojho brata. Alebo sestry, bohovia, pomôžte nám.“

„Zbrane?“ zopakovala Aru. „Aké zbrane? Také veci sa v siedmej triede neučia. Ja mám zastaviť Spáča, aby sa nedostal k ničiteľovi, keď ani neviem hádzať lukom a šípmi?“

„Strieľať z luku šípy!“

„Jasné, ja viem.“

Aru nebola na telocviku žiadna hviezda. Práve minulý týždeň sa vrtala v nose tak usilovne, že sa jej z neho spustila krv, a tak sa vyhla vybjánej.

„Možno máš niekde v sebe skrytý talent,“ premýšľal Hrk. Zaškúlil na ňu. „Myslím, že dosť hlboko.“

„Ale ak existujú toľkí bohovia, prečo nepomôžu *oni*? Prečo sa spoliehajú na kôpku hormónov a nekompetentnosť, ako si povedal?“

„Bohovia a bohyne občas pomôžu, ale do výlučne ľudských záležitostí sa nemiešajú. Pre nich sú smrteľné životy špinka prachu na riase oka.“

„Nemyslíš si, že sa bohovia nahnevajú, keď zistia, že ničiteľ podupal celý vesmír?“

Hrk pokrčil plecami. „Dokonca aj čas sa raz musí skončiť. Kedy sa do toho zapoja ostatní, to závisí na tom, či ty uspeješ, alebo nie. Bohovia prijímajú každý výsledok.“

Aru prehltnula. „Paráda. Úžasné.“

Hrk ju ťukol do ucha.

„Au! Mohol by si s tým láskavo *prestát*?“

„Si dieťa bohov! Niečo vydržíš!“

Aru si pošúchala ucho. Nejaké božstvo je jej... otec. Stále tomu nemohla uveriť.

Klamala o toľkých veciach, no o otcovi si nikdy nič nevy-mýšľala. Cítila by sa čudne, keby sa vychvalovala niekým, kto o ňu nemá záujem. Prečo by sa mala snažiť, aby vyzeral lepší, než je? Otec nikdy nebol v hre. Bodka.

Ani mama o ňom nehovorievala. V dome mala iba jednu fotku muža. Bol pekný, tmavovlasý, s pleťou farby tmavého jantáru a mal tie najprenikavejšie oči, jedno modré a druhé hnedé. Lenže Aru netušila, či je to jej otec. A na boha vôbec nevyzeral. Aspoň na žiadneho zo Siene bohov. Inak, podľa starých sôch sa to veľmi nedá rozoznať. Každý vyzerá rovnako, keď je vytesaný zo žuly a pieskovca a na tvári má iba vyblednutý úsmev a privreté oči.

Sama je zrejme tiež božská, ale v zrkadle si všimla vždy len to, že sa jej obočie zrastá uprostred. A dá rozum, že ak ste aspoň trochu božský, nemali by ste mať jedno obočie.

„A teraz,“ povzbudil ju Hrk, „povedz Bráne mnohých, kam chceš ísť.“

Aru hľadela na dvere. Do verají bolo vyrezaných niekoľko symbolov a výjavov, obrazy náčelníkov, ako napínajú luky a vystreľujú šípy.

Keď Aru zažmurkala, videla dokonca, ako cez ten výjav plachtí šíp. Natiahla sa a položila ruku na dvere. Drevo sa k nej priblížilo, ako keď sa vám o ruku obtiera mačka, akoby ju chcelo spoznať.

„Zober ma... k tomu ďalšiemu Pánduovcovi,“ vyslovila priškrtené.

Mala pravdu. Slová majú naozaj silu. Len čo povedala *Pánduovcovi*, všetky city vzniknuté po zistení, kto v skutočnosti je, sa v nej rozvinuli ako vymrštená pružinka.

Nebolo to nepríjemné.

Pripomínalo to jazdu na horskej dráhe, keď sa trochu uvoľníte a prvá panika prerastie do niečoho iného. Zmení sa na rozveselenie. Radosť. Očakávanie.

Je Aru Šah.

Svet, o ktorom si myslela, že ho pozná, sa odrazu otvoril, akoby sa zdvihla opona a predviedla jej, že toho existuje omnoho *viac*, než si predstavovala. Že je tu *mágia*. V tmách sa chúli *tajomstvo*. Postavy z príbehov podobných tým, aké počúvala celý život, odkladali masky a vraveli: *Nikdy som nebol príbeh, ale pravda*.

A – pri tom pomyslení sa prestala usmievat' – šlo predsa o mamu... teraz stuhnutú s vydeseným výrazom na tvári. Aru mala pocit, akoby sa jej srdce zmenilo na boľavý uzol. *Ja ťa tak nenechám, mami, to ti sľubujem!*

Brána sa otvorila.

Zaplavilo ju svetlo.

Hrk zaškriekal.

Aru cítila, ako ju to ťahá dopredu. Mierne počasie Georgie pominulo, vystriedala ho zima a jasno. Zažmurkala a videla, že stojí na širokej príjazdovej ceste k rozľahlému bielemu domu. Slnko začínalo zapadať. Všetky stromy boli holé. A rovno pred ňou stála... obrovská korytnačka?

Počkať, to nie. Bolo to dievča. Dievča s výnimočne ohavným batohom. Čakalo so založenými rukami a pod očami malo čierne šmuhy, akési bojové maskovanie. V ruke držalo hrubé pero a v druhej vrečko s mandľami.

„Sú v Inom svete včely?“ spýtalo sa to dievča. Netvárilo sa prekvapene, že vidí Aru. Vlastne sa tvárilo celkom karhavo, akoby Aru prišla neskoro. „Netuším, či som na ne alergická, ale jeden nikdy nevie. Na uštipnutie včelou môžeš zomrieť za minútu. *Za minútu*. A stavím sa, že tam nemajú žiadnu pohotovosť. No, viem síce, že liečia čarami a tak, ale čo keby to nestačilo?“ Premerala si Aru a prižmúrila oči. „Dúfam, že nie si alergická na včely. Mám iba jedno adrenalínové pero. No možno sa oň podelíme. Ja pichnem teba a ty mňa, čo ty na to?“

Aru na ňu len vyvalovala oči. Toto má byť jej legendárna pánduovská sestra? Potomok boha?

Dievčina sa začala prehrabávať v batohu. Hrk zabodol zobák do zeme. Aru počula, ako tlmene narieka: „Božeprečojaprečopráveja?!“

6. KAPITOLA

Dívaj sa, ale nie naozaj

Tvoja rodina určite tiež zmrzla, keď si ma sem prišla hľadať," povedalo dievča. Hlas sa mu trochu chvel, „ale vystrelo sa. „Nezobrala si so sebou náhodou nejaké prachy? Nedokázala som vziať mame peňaženku. Neboľo by to fér.“ Dievčina kýchlala a vyvalila oči. „Nemyslíš, že som alergická na mágiu? Môže to...?“

„Prestaň!“ zastonal Hrk. „Si Pánduovec?“

Dievčina prikývla.

„Odpovedz!“ skríkol Hrk.

Aru doňho štuchla topánkou. „Ona prikývla.“

„Nevidel som to.“

„A nebude to preto, že sa hlavou rýpeš v tráve?“

Hrk padol na trávnik pred domom, kde to dievča zrejme bývalo. Bolo to tu dosť nudné. Rozhodne to nevyzeralo ako

miesto, kde sa dali čakať ďalšie božské deti. Tráva bola dokonale predmestská, upravená a zelená, presne tak akurát.

Hrk sa s veľkou námahou prevalil na chrbát. Aru si povzdychla, zdvihla ho a ukázala ho tej dievčine. „Toto je, ehm...“

„Čarovný pomocník, kamoš, vtipný glosátor, a tak ďalej, a tak ďalej,“ predstavil sa Hrk. Zostal jej ležať v dlaniach. „Hrdinom v básňach niekedy pomáhali orlí králi a šikovné opičie princezné. To však bolo kedysi. Svet už zabudol, ako byť veľkolepý, a tak... som tu ja.“

„Hrdinovia dostávajú orlích kráľov a my máme...“ začalo to dievča.

Aru si nahlas odkašlala. „My máme bytosť zašlej slávy a pestrosti.“

Pestrosť bolo slovo, ktoré voľakedy počula v nejakom filme, kde ľudia oslovovali vznešenú cisárovnú. Aru si myslela, že to znamená *farebný*, pretože tvár vládkyne bola fakt poriadne zmalovaná (také obočie nenarastie *nikomu*). Ale významní ľudia to zrejme nebrali ako urážku. Dokonca aj Hrk sa v jej dlaniach vystrel, pretrepal si perie a kývol.

Dievča pozrelo na Aru s výrazom *To akože vážne?*

Aru pokrčila plecami. Možno to bolo klamstvo, ktoré malo holubovi pomôcť nabráť energiu. Možno to bola pravda. Takto rozprávať bolo pre Aru hračka. Robila to celý život. Obzrela si niečo, čo za to nestálo, a nahovorila si, že je to úžasné.

„Ja som Aru.“

Dievča zažmurkalo. „Mini.“

„Čo?“

„Som Mini,“ zopakovala.

„Jasné, nie si žiadna obryňa,“ pripustila Aru, „ale...“

„Akože sa tak volám.“

„Aha.“

„Takže... sme súrodenci? Ale nie príbuzné. Iba spriaznené duše.“

Mini vyzerala omnoho pokojnejšia, než bola Aru, keď zistila, že je Pánduovec.

„Niečo také,“ odvetila.

„Hm.“

Aru by sa jej rada spýtala na veľa vecí. Minini rodičia jej iste povedali, kto v skutočnosti je, pretože bola – svojím spôsobom – pripravená. Ona *vedela*, o čo ide. Ona *vedela*, že s ňou Aru musí byť nejakým spôsobom spriaznená, lebo aj ona je Pánduovec.

No i tak sa jej táto situácia videla akási čudná. Neprijemná ako chôdza v o číslo väčších topánkach.

Keby mala byť Aru na sto percent úprimná sama k sebe (a bola jediná, ku komu bývala úplne poctivá), musela by si priznať, že ju bodlo sklamanie. No čo vlastne čakala? Často mávala veľké oči a skutočnosť sa tak celkom nezhodovala s realitou.

Vlani, keď sa chystala na školský ples, predstavovala si ho ako z bollywoodskeho filmu.

Trblietavé svetlá. Vietor – *kde sa vzal, tu sa vzal* – jej rozfúka vlasy a všetci sa odrazu pustia do nacvičeného spevu

a tanca. A skutočnosť? Aru vošla a nijaký vietor jej nerozfúkal vlasy. Zato jej niekto kýchol do tváre. Kola bola vlašná a jedlo studené. Kdeže nacvičený tanec (okrem kačacieho tančeka, a to sa neráta). Starší žiaci, ktorí tancovali – na popové hity s vypípanými textami –, boli akosi... priveľmi hrr. Dozor musel v kuse upozorňovať: ‚Nelepte sa na seba!‘, ale medzi niektorými pármí by neprepadlo jablko a dokonca možno ani ohryzok. A ako vyvrcholenie toho všetkého sa v polovici večera pokazila klimatizácia. Ku koncu sa už Aru zdalo, že by sa vzduch dal krájať ako v šatni po telocviku. Čo bola, úprimne povedané, poriadna sila.

Stretnutie s Mini bolo lepšie ako školská tanečná zábava. No Aru sa aj tak cítila oklamaná.

Potešila by sa sesterskému úsmevu v duchu *Akoby som tá poznala celý život*. Miesto toho pred ňou stála čudná cudzinka a holub, ktorý pomaly prichádzal o rozum. Možno to takto malo byť, možno to patrí ku *skúške*. Je hrdina (tak trochu?), zrejme má byť trpezlivá a *dokázať*, že si zaslúži úlohu Pánduovca. Až potom sa začnú diať kúzla.

A tak Aru vyslala k Mini to, čo pokladala za svoj najpriateľskejší, najosnivejší úsmev.

Mini o krok cúvla a pevnejšie zovrela adrenalínové pero.

Nepodobala sa na reinkarnovaného Pánduovca o nič viac než Aru. Zároveň sa od nej dosť líšila. Oči mala v kútikoch trochu zdvihnuté nahor, pleť svetlozlatú ako zriedený med, na rozdiel od Aruinej gaštanovohnedej. Ale to sa dalo čakať.

India je veľká krajina s miliardou obyvateľov. V každom štáte ľudia vyzerajú inak. Dokonca ani nerozprávajú rovnakým jazykom.

Hrk sa vzniesol z Aruiných rúk a trepotal krídlami dievčatám pred očami. „Ty si Mini, ona je Aru. A ja som netrpezlivý. Už ste sa zoznámili? Fajn. Tak teraz rýchlo do Iného sveta!“

„Ako sa tam dostaneme, netrpezlivec?“ spýtala sa Mini.

Hrk zažmurkal. „Dúfajme, že si zdedila aspoň nejaké schopnosti. Uštipačnosť to očividne nebola.“

„Mám nábeh na predhryz. To sa neráta?“ vyhlásila Mini.

Skôr ako sa Hrk stihol zase zavrátať do trávnik, Aru ho zadržala.

„Nepôjdeme radšej? Spáč už niekde zmrazuje ľudí, a ak ho nezastavíme do deviateho dňa, potom všetci...“ Aru preglgla. Nevidelo sa jej to reálne, pokiaľ to nevyslovila nahlas. „Zostanú tak.“

„Do Iného sveta!“ vykrikoval Hrk.

Mohlo to znieť naozaj veľkolepo, ako keď Batman zahlaholí: *Hor sa do Batmobilu!* No nebolo mu rozumieť, lebo krákal z Aruiných zovretých dlaní. Položila ho na konár blízkeho stromu.

„Nepamätám sa, ako sa tam dostaneme,“ zamračila sa Mini. „Raz som tam šla, ale v aute mi prišlo zle.“

Aru pichla závisť. „Ty si už *bola* v Inom svete?“

Mini prikývla. „Naši tam zobrali brata, keď mal trinásť. Musela som ísť s nimi, lebo ma nemal kto postrážiť.“

A myslím, že všetci rodičia Pánduovcov ich musia zobrať do Iného sveta, len čo sa ukáže, že by mohli byť polobohovia. Vaši tá tam nezobrali?“

Vaši tá tam nezobrali?

Túto otázku a všetky jej varianty Aru nenávidela. Keď rástla, počúvala to každú chvíľu.

Mama mi zabalila na výlet chlebiček. Tá tvoja nie?

Naši nevynechajú ani jeden nácvik nášho zboru. A čo vaši?

Prepáč, po škole sa nemôžem dlho zdržať. Príde po mňa mama. Tá tvoja nie?

Nie. Tá moja nie, naši nie, moja nie.

Aruin výraz musel hovoriť za všetko. Mini zjemnela tvár. „Určite tá tam chcela zobrať, len jej to nevyšlo. To nič.“

Aru sa pozrela na Mini. Zovreté pery a zvrátené obočie. Mini ju *ľutovala*. To zistenie bolo ako uštipnutie od komára. Maličké a strašne svrbelo.

Dosť na to, aby riadne našťvalo.

Zároveň sa zamyslela. Ak Minina mama povedala dcére všetko, znamená to, že sa s tou jej pozná? *Rozprávali sa spolu?* A pokiaľ áno, ako to, že o tom Aru nevie?

Hrk, uvelebený na kríku myrty, si začal čistiť perie. „Jasné. Takže, ako sa tam dostaneme: musíte...“

„Nepôjdeme autom?“ začudovala sa Mini.

Aru sa zamračila. O mágii veľa nevedela, ale nečakala, že Iný svet je v dojazdovej vzdialenosti.

Hrk pokrútil hlavou. „Veľmi nebezpečné. Spáč vás hľadá.“

Aru naskočili na rukách zimomriavky. „Ako to? Myslela som si, že chce iba zobudiť ničiteľa. Čo je ho do nás?“

„Bude chcieť vaše zbrane,“ vysvetľoval Hrk. „Pán skazy je obklopený božskou aurou, ktorá sa dá rozbiť len nesmrteľným nástrojom, ako sú tie zbrane.“

Aru z toho rozbolela hlava. „Počkat', takže potrebujeme zbrane, aby sme ubránili naše zbrane, aby sa z nich nestali... jeho zbrane?“

„Lenže my žiadne zbrane nemáme!“ namietla Mini. „Aspoň ja nie.“ Zbledla. „Mala by som nejakú mat' Ty ju máš? Nie je neskoro, aby som si aj ja nejakú zaobstarala? Sú na to nejaké špeciálne predpisy, ako napríklad že sa testy píšú iba ceruzkou číslo dva alebo...“

„TICHO!“ zaburácal Hrk. „Nevadí, že nie ste ozbrojení. A pokiaľ ide o to, kde zoženiete mocné zbrane, to prenechám Rade strážcov. Budú nás čakať v Inom svete.“

Zletel na zem pred nimi. Začal dobať do trávy a poskakoval do kruhu. „Kľúč k tomu, ako sa dostať do Iného sveta, je vedieť siahnúť. Musíte chytiť niečo neviditeľné. Predstavte si, že je to vlákno nádeje. Stačí ho len nájsť a potiahnuť. Jednoduché ako facka.“

„Vlákno nádeje?“ spýtala sa Aru. „To je nemožné...“

„Keby nebolo, trepal by sa tam každý!“ odsekol Hrk.

Mini si posunula okuliare na nose trochu vyššie a natiahla sa pred seba. Opatrne, akoby ju ten vzduch mohol uhryznúť. Nestalo sa nič.

„Pomáha, ak sa pozriete nabok,“ radil Hrk. „Tak obyčajne nájdete vstup do Iného sveta. Musíte sa dívať a zároveň nedívať. Musíte veriť a neveriť. Je to taká dvojstranná vec.“

Aru to skúsila. Pozrela nabok a cítila sa hrozne smiešne. Lenže potom napodiv zbadala niečo, čo vyzeralo ako úponok svetla, tiahnuci sa prostriedkom prázdnej ulice. Svet sa upokojil. Všetky tie krásne domy akoby sa odrazu stiahli a vzdialili o celé tisícročia. Aru si pomyslela, že ak vystrie ruku, dotkne sa tenkého plátu skla.

„Len čo nahmatáte tú dvojstrannosť, zatvorte oči.“

Mini počúvla a Aru ju napodobnila. Natiahla sa, nič nečakala, ale zúfalo to *chcela*. Prstami najskôr nenašla nič a potom... to zacítila. Bolo to ako prúd tepla.

Pripomenulo jej to leto. Tie vzácne dni, keď ju mama zobrala k jazeru. Občas bývali vo vode chladné prúdy. A občas víry tepla, slnkom presýtená voda sa stáčala okolo nej.

Alebo sa jednoducho niekto opodiaľ vycikal do vody. To by bolo najhoršie.

Toto sa na to podobalo (na tie víry tepla, nie na cikanie).

Chytila ten prúd a do ruky ju štuchlo niečo pevné...

Kľučka.

Nebola to celkom kľučka. Skôr nejaká mágia pokúšajúca sa kľučku napodobniť. Na dotyk to bolo studené a kovové, ale vrtelo sa to a snažilo sa jej to vykrútiť z ruky. Rozhorčene to zapískalo, keď Aru zovrela prsty trochu tuhšie. Všetky jej myšlienky sa sústredili do jediného povelu: *Pusť ma dovnútra!*

Kľučka akoby nesúhlasne zahučala.

Aru zatiahla.

A tam, kde predtým bola cesta, scvrknutý myrtový krík a rozheganá poštová schránka... sa objavil obdĺžnik svetla. Za Aru zašuchotali Hrkove krídla.

Všetci traja prešli tým svetelným vchodom. (No, Hrk vlastne nešiel, lebo sa usadil Aru na hlave.) Oči sa jej pomaly prispôbovali. Najprv videla iba rozľahlý strop týčiaci sa nad ňou. Ocitli sa v obrovskej jaskyni posiatej hviezdami. Okolo lietali drobné svetielka.

„Včely!“ zhíkla Mini.

Aru zažmurkala. Neboli to svetlá ani včely, ale nočné motýle. Mory s plamennými krídlami. Zakaždým, keď niektorá preletela okolo, začula tichý smiech. Steny boli ponorené do tmy. Neboli tam žiadne dvere, ktoré by viedli dnu či von. Ocitli sa v bubline.

Prezrela si čudnú dlážku pod sebou, bola špinavo biela a hrboľatá, každá dlaždička bola inej veľkosti. Vlastne, čím ďalej sa na to dívala, tým viac to vyzeralo ako...

„Kosti!“ ozval sa hlas pred nimi. „Páčia sa vám? Trvalo mi veky, kým som ich vyzbieral. Chodí sa po nich naozaj príjemne, len pozor na zuby. Obzvlášť na rezáky.“

Aru stuhla. Mini zalovila v batohu a vytiahla inhalátor.

Tie maličké mory svetla sa začali zhromažďovať okolo siluety v tme. Jedna za druhou zatrepotali krídlami, znehybneli, akoby obliekali to, čo tam stálo. Postava sa začala črtať výraznejšie.